

nuværende Udenrigsminister var blevet syg og tilskrev Banken, at den maatte realisere denne Konto med det samme. Vi ved alle, at Udenrigsministeren paa det Tidspunkt var ramt af en haard Sygdom og maatte formode, at det afgørende Øjeblik kunde indtræde. Hvor længe Spekulationerne under heldigere menneskelige Vilkaar havde kunnet fortsættes, er der altsaa ingen, der ved; men det er en Uoverensstemmelse, synes jeg, paa et meget betydende Punkt mellem en ministeriel Erklæring og den nu afgivne Beretning fra Kommissionen.

Der er ved Kommissionens Bemærkninger i øvrigt angaaende Spekulationerne omkring Tiden 11. Juli 1916, og hvem der havde eller kunde have Kendskab dertil, visse dunkle, lidt taagede Vendinger om, at en ikke rigtig kan huske, om han havde konfereret med nogen om dette Interview, og at man nok tror, der ingen var, som vidste det — det bliver formodentlig aldrig opklaret, thi hvad der saaledes skal bygges paa, hvad Folk tror at kunne huske, bliver ikke meget værd. Jeg skal derfor ikke paa dette Tidspunkt opholde mig derved, men kun fastholde det, som forekommer mig er Hovedsagen, at et Medlem af det nuværende Ministerium har drevet Spekulation i sit eget Selskabs Aktier, har udført den Handling, som Bankdirektør Clausen for nylig stemplede som en saadan, hvormed anstændige Mennesker ikke kunde have noget at gøre. Endvidere er det konstateret ved Kommissionen, at der af Ministeriet den 1. December 1922 er udstedt en Erklæring med paa et Punkt urigtigt Indhold, idet den fastslaar, at Spekulationerne er ophørt en bestemt Dato, men intet indeholder om, at disse Spekulationer senere er genoptaget. Endelig fastholder jeg ogsaa det ikke uinteressante, at Ministeriet har nægtet fuld Opklaring paa dette Punkt med Hensyn til dette Interviews Virkninger og har forbudt den fulde Opklaring ved at nægte Rigsdagen endog Adgang til de Undersøgelser, der paa et vist Tidspunkt var foretaget herom.

Beretningen indeholder dernæst en Række Oplysninger, som har en vis Forbindelse ogsaa med den nuværende Udenrigsminister paa anden Maade, idet den i stærkt koncentreret Form giver en Række Oplysninger om nogle fremragende Rederidirektørs Etablering i Krigsaarene af et særligt Selskab, der hed „Søfarten“, gennem hvilken mere eller mindre private Sammenslutning disse Rederidirektører etablerede en Konkurrence mod de Sel-

skaber, de var ansvarlige for Ledelsen af. Man skimter i de Bemærkninger, Bankkommissionen fremsætter, en Række mærkelige Handlinger, der saa ender med, at den nuværende Udenrigsminister i sin Egenkab af Direktør for Det Forenede Dampskibsselskab for dette Selskabs Penge opkøber Aktier i „Gorm“ og andre Dampskibsselskaber, Aktier, som Landmandsbanken har opkøbt, og som nu sælges til Det Forenede Dampskibsselskab til meget høje Kurser. Paa den Maade vandrer 54 Millioner af de Penge, der var opsparet i Det Forenede Dampskibsselskab, over til Landmandsbanken — og at det for Landmandsbanken var af Værdi at faa fat i disse Penge, er der ingen Tvivl om; det var paa et Tidspunkt, hvor det, ligesom ved flere Lejligheder, var kritisk for Landmandsbanken. Efter Kommissionens Opgørelse var disse Aktier betalt med 24 Millioner for meget. 24 Millioner hævder Bankkommissionen, at den nuværende Udenrigsminister som Administrator for Det Forenede Dampskibsselskab har givet for meget for nogle Værdier, han opkøber for Det Forenede Dampskibsselskabs Regning og Risiko! Med Hensyn til det Udbytte, der har været af den paagældende Direktørs Indgriben i Spekulationslivet, skal jeg ikke anslaa noget, jeg kan kun holde mig til, hvad der faktisk foreligger. Der nævnes kun nogle enkelte Tal i Beretningen, men disse enkelte Tal viser da ogsaa, at den nuværende Udenrigsminister ved sit Samarbejde med Glückstadt i disse Spekulationer havde en Fortjeneste paa 434 000 Kr. gennem de 3 Aar.

Nu ved jeg, at efter jeg har fremsat disse Bemærkninger, kan jeg læse i den dertil indrettede Presse, at nu har jeg igen været ude med en Række personlige Angreb. Jeg bestrider paa Forhaand Gyldigheden af en saadan Paastand. Jeg har ikke ønsket og ikke tilstræbt at rette personlige Angreb. Jeg maa hævde, at de offentlige Personer, der stiller sig selv frem i Spidsen som Regering, som Folkerepræsentanter, maa finde sig i, at deres Handlinger kritiseres offentligt. Disse Handlinger er ikke Privatmands Handlinger. Ogsaa som Aktieselskabsdirektør hævder jeg, at den nuværende Udenrigsminister i høj Grad var en offentlig Person. Disse Handlinger maa være Genstand for Offentlighedens Bedømmelse, og hvor meget man end raaber personlige Angreb, faar man, saa længe man ønsker at bevare som Topfigurer for Venstre Personer, der er be-